

AZ EGYHÁZ ÉS AZ OKTATÁS

November 21., szombat délután

Az ősegyházban egyszerű szavakkal hirdették az evangéliumot. A Lélek tanította ennek elveit. A szertartásokban nyoma sem volt emberek rendelkezéseinek. A gyülekezet Krisztus lelkiületéről tanúskodott, s szépségesen ragyogott őszinte odaadásában. A tagok szent és példás élete volt az ékessége. Sokaságokat nyert meg Krisztusnak, nem a műveltség fitogtatásával, hanem Isten erejével, amely Igéjének hirdetését kíséri. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 166. o.

Miközben [a tanítványok] hirdették Krisztus, a feltámadott Megváltó tökéletességét, a szavuk szíveket indított meg, férfiakat és nőket nyert meg az evangélium számára. Egész tömegek, amelyek sokáig gyálázták a Megváltó nevét és megvetették erejét, a megfeszített tanítványainak vallották magukat.

Nem saját erejükkel végezték szolgálatukat az apostolok, hanem az élő Isten hatalma támogatta őket. Munkájuk nem volt könnyű. A keresztény egyházat megalapozó tennivaló sok nehézséggel, viszontagsággal és keserű csalódással járt. A tanítványok feladatuk közben állandóan nélkülözéseket, rágalmakat és üldözéseket szenvedtek el, de életüket nem kímélték, nem volt drága előttük, örvendtek, hogy Krisztusért szenvedhettek. Határozatlanság, kétely és elvi elgyengülés ismeretlen volt előttük. Készek voltak minden áldozatra, sőt önmagukat is feláldozták. A rájuk háruló felelősség tudata megtisztította őket, és gazdagította tapasztalataikat. A menny kegyelme nyilvánult meg győzelmeikben, amelyeket Krisztusért arattak. Isten mindenhatóságával működött általuk, hogy győzelemre vigye az evangéliumot. – *Az apostolok története*, 594–595. o.

A gyermekeket az otthoni gyülekezetben kell megtanítani imádkozni és Istenben bízni. Tanítsátok meg őket, hogy ismételgessék Isten

parancsolatait, melyekre vonatkozóan az izraeliták a következő rendeletet kapták: „És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.” (5Móz 6:7) Járuljatok Isten elé alázatos, szelíd szívvel, tudatában a kísértéseknek, valamint a rátok és a gyermekeitekre leselkedő veszélyeknek. Hit által közeledjete az oltárhoz, és kérjétek az Úr oltalmát kicsinyeitekre. Tanítsátok meg őket, hogy egyszerű szavakkal imádkozzanak. Mondjátok el, hogy Isten örül, ha hozzá fordulnak.

Vajon az Úr elmegy ezen otthonok mellett anélkül, hogy áldásait ott hagyná? Semmiképpen. Szolgáló angyalok fognak örködni azoknak gyermekein, akik így szentelik magukat Istennek. Hallják a dicsőítést, a hit imáját, és a kéréseket felviszik az Úr színe elé, aki a Szentélyben szolgál a gyermekeiért, és saját érdemeit kínálja fel az érdekükben. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 110. o.

November 22., vasárnap – Igazi keresztény oktatás

Milyen a tiszta vallás? Krisztus elmondta, hogy a tiszta vallás az irgalom, az együttérzés és a szeretet kifejezése a családban, a gyülekezetben és a világban. Erre az igazi vallásra kell megtanítanunk a gyermekeinket. Tanítsátok meg őket arra, hogy ne csak magukra gondoljanak, hanem tudniuk kell, hogy ahol egy szükségben levő vagy szenvedő ember van, ott van az ő misszióterületük...

Legyen otthonotok a vallásos nevelés iskolája. A szülők váljanak az Úrnak, Izrael Istenének szócsöveivé, adják át gyermekeiknek az igazi kereszténység tanításait, és saját példaadásuk által mutassák be, hogy a szeretet elve által vezérelt emberekké válhatnak. – *Reflecting Christ*, 252. o.

Gondolnunk kell azokra, akiknek szükségük van a szeretetünkre, érzékenységünkre, az odafigyelésünkre, és gondoskodnunk kell róluk. Szüntelenül emlékezzünk arra, hogy Krisztus képviselői vagyunk, az Ő áldásait kell megosztanunk, ám nem azokkal, akik ezért megjutalmazhatnának, hanem azokkal, akik értékelni fogják a mulandó és lelki szükségleteiket kielégítő ajándékokat. Önzetlenül és Krisztus tanításával összhangban munkálkodnak azok, akik étkezéseket szerveznek a nehéz sorsú emberek számára, hogy egy kis fényt vigyenek szomorú

életükbe, és enyhítsenek szegénységükön s nehézségeiken. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1895. november 12.

Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk. Hitvallásunkkal – ha mégúgy hangoztatjuk is – nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.

Önző étellel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik Jézus együtt érző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Krisztus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha megfeszítjük minden erőnket egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, a szolgálatunkat Isten nem hagyja jóvá...

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének kell a szívünkben élnie. Amikor énünk feloldódik Jézusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik. – *Krisztus példázatai*, 383–384. o.

November 23., hétfő – Világosságként élni

Krisztus követőinek a világ világosságává kell lenniük; de Isten nem arra szólítja fel őket, hogy erejük megfeszítésével világítsanak. Nem helyesli a jóság látszatát mutató önelégült igyekezetet. Azt akarja, hogy lelkük átítatódjék a menny alapelveivel; és a világgal való kapcsolatukban tegyenek bizonyosságot arról a világosságról, amely bennük van. Az élet minden területén megmutatkozó rendíthetetlen hűségük által világítanak...

Amikor Isten kiválaszt embereket a szolgálatra, nem kérdezi, van-e földi gazdagságuk, műveltségük vagy szónoki képességük. Csupán ezt kérdezi: „Elég alázatosak-e ahhoz, hogy megtaníthatom őket utaimra? Rájuk bízhatom-e ígémet? Képviselnek-e majd engem?”

Isten minden embert csak annyira tud felhasználni, amennyire Lelkével betöltheti a lélek templomát. Isten csak az Ő képmását tükröző munkát fogadja el. Követőinek – megbízatásuk hitelesítéseként – magukon kell viselniük a menny örökkévaló alapelveinek kitörölhetetlen jegyeit. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 36–37. o.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzon a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. Nem juthatunk közösségbe Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk; akkor nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elénk hozzák; akkor nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus „széjeljárt, jót tévén” (Csel 10:38). – *Krisztus példázatai*, 384. o.

A „ti vagytok a világ világossága” kijelentésével Jézus bemutatta, hogy követőinek milyen szerepet szánt. A gyülekezet tagjai olyan befolyást gyakoroljanak, ami fényt áraszt mások számára. A világosság Adományozója úgy helyezte el a mécseseket, hogy mindenki, aki az Ő házában (a világban) van, világosságot nyerjen. Ő a világosság kiapadhatatlan Forrása, és az Őbenne hívőket úgy helyezi el, hogy egyre nagyobb fényvel világíthassanak. A világosságunknak folyamatosan növekedni kell, mivel folyamatosan világosságot nyerünk a minden világosság Forrásától. Krisztust szemlélve elváltozunk az Ő képére, és az Ő világosságát fogjuk árasztani a világra.

Isten házában minden Krisztussal egyesült lélek világít. Mindenkinek be kell fogadnia és tovább kell adnia a világosság tiszta és ragyogó sugarait. Isten számon fogja kérni, ha nem világítunk a sötétségben élőknek. Minden gyülekezeti tagot megbízott a világosság terjesztésével, és akik hűséggel végzik ezt a munkát, még több terjesztésre szánt

világosságot kapnak. Lelke által az Úr fogja alakítani, csiszolni és lelkesíteni az emberi eszközt, és Ő adja azt a világosságot, amivel másokra világosságot áraszthat. – *Reflecting Christ*, 197. o.

November 24., kedd – Tanítványként élni

A mai világnak égető szüksége van arra, hogy szentjei Jézus Krisztust nyilatkoztassák ki. Istennek az a vágya, hogy népét szent népként ismerje az egész világ. Hogy miért? Azért, mert az evangélium igazságának fénye által az egész világot üdvözíteni akarja, és miközben a gyülekezet az igazság üzenetét hirdeti, és meghívja az embereket, hogy a sötétségből jöjjenek ki Isten csodálatos világosságára, a Lélek igazsága által megszentelt életű tagok olyan bizonyosságot tesznek, amely igazolja a hirdetett üzenet hitelességét...

A világnak szüksége van arra, hogy bemutassuk a gyakorlati kereszténységet. Mivel akik Krisztus követőinek vallják magukat, azok látványossága a hitetlen világnak, ezért nekik kell megbizonyosodni arról, hogy szoros kapcsolatban vannak-e Istennel... Ha a világ világosságaként akarnak élni, a szüntelenül rájuk ragyogó feddhetetlenség Napjától jövő tiszta világossággal kell rendelkezniük. – *In Heavenly Places*, 313. o.

Bármilyen hangzatos is hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs tele Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, de a hitünk teljesen értéktelen lenne szeretet nélkül. És ha még olyan bőkezű adakozók volnánk is, esetleg minden vagyónkat elajándékoznánk a szegények táplálására, mindez értéktelen volna Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet az indítórugónk. Ha buzgóságunkban mártírhálált szenvednénk is, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene, mint elvakult rajongót vagy becsvágyó képmutatót. – *Az apostolok története*, 318. o.

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot, hogy részesüljünk belőle. Amikor az első tanítványok a Megváltó szavait hallották, rádöbbenek, hogy szükségük van Jézusra. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a házban, az asztalnál, az úton,

a mezőn. Naponta hallották tőle a szent igazság tanításait. Úgy tekintettek rá, mint szolgálak a mesterükre, hogy megismerjék kötelességeiket. Vidáman, örömmel szolgálták Őt. Követték, mint a katonák parancsnokukat, a hit nemes harcát harcolva „az Ővele való elhívottak, kiválasztottak, hűségesek” (Jel 17:14)...

Ez a Jézushoz igazodás nem marad rejtve a világ előtt. Felfigyelnek rá, és beszédtema lesz az emberek között. A keresztyény talán észre sem veszi a nagy változást, mert minél jobban hasonlít a jelleme Krisztus jellemére, annál szerényebb lesz az önmagáról alkotott véleménye, a körülötte élők azonban mind látni fogják a változást. Akik a legmélyebb tapasztalatokra tettek szert Istennel, azok állnak a legmeszebb a büszkeségtől és öngazultságtól. Szerényen vélekednek saját magukról, ám Krisztus dicsőségéről és kiválóságáról a legmagasztosabb fogalmaik vannak. Azt gondolják majd, hogy az Ő szolgálatában a legalacsonyabb hely is túlságosan megtisztelő számukra. – *Bizonyosságtételek*, 5. köt., 223. o.

November 25., szerda – Az igazságot keresni

A tanítványoknak tett ígéret nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítóan látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor hitben elmondott imáinkra a Szentlélek megvigasztalja a szívünket...

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus Krisztus azt mondja, Ő a vigasztaló, „az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik”. Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, „nem ömagától szól” (Jn 15:26; 16:13).

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak bibliaszövegeket, és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni arany. – *Az apostolok története*, 51–52. o.

A Vigasztalót Jézus „az igazság Lelkének” (Jn 16:13) nevezi. Az Ő feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívekben, és így lesz a vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra az elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság pecsétjét nyomja rá a szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket, és űzi ki azokat a lelkünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von bennünket, az Ő választott népét az oltalma alá.

Isten szándéka, hogy Igéjének igazsága már ebben az életben is mindjobban feltáruljon népe előtt. Ezt a tudást csak egyetlen úton-módon szerezhetjük meg, ha a Szentlélek érteti meg velünk, aki ihlette az Írásokat. „Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanem csak az Istennek Lelke”, „mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is” (1Kor 2:11,10). – *Isten csodálatos kegyelme*, 199. o.

Áldást és bátorságot nyerek, amint felismerem, hogy Izráel Istene ma is vezeti népét, és továbbra is vele lesz, egészen a végsőikig.

Ha valaha szükségünk volt a Szentlélek különleges vezetésére, akkor az most van. Teljes odaszentelődésre van szükségünk. Elérkezett az idő arra, hogy saját életünkön és szolgálatunkon keresztül bemutassuk a világnak Isten erejét. – *Isten csodálatos kegyelme*, 200. o.

November 26., csütörtök – Közösségben élni

Azért gyűlünk össze, hogy egymást építsük, megosszuk egymással gondolatainkat és érzelmeinket, hogy megismerve egymás reménységeit és vágyait erőt, világosságot és bátorságot gyűjtsünk, hogy komoly és őszinte, hittelt mondott imák révén felüdülést és erőt nyerjünk erőnk Forrásától. Ezek a találkozók a legértékesebb alkalmak...

Nem szerez egyforma vallásos tapasztalatot minden ember, viszont a különböző tapasztalattal rendelkezők összegyűlnek, és egyszerűen, alázattal osztják meg egymással tapasztalataikat. Mindazoknak, akik a kereszténység útját járják, rendelkezniük kell, és rendelkezni is fognak olyan tapasztalattal, amely élő, új és érdekfeszítő. Az élő tapasztalat naponkénti próbákból, konfliktusokból és kísértésekből áll, de

komoly erőfeszítésekből és győzelmekből is, továbbá pedig Jézus által elnyert mélységes békét és örömet is tartalmaz. Egy ilyen tapasztalat egyszerű elmondása világosságot, erőt és ismeretet nyújt, s ezzel elősegítheti mások lelki növekedését.

Képezzétek elméteket, hogy szeresse a Bibliát, szeresse az ima-öszszejeveteleket, az elmélkedés óráit, de mindenek felett az Istennel közösségben töltött órákat. – *In Heavenly Places*, 91. o.

Amikor Krisztus elhívta tanítványait a halászhálók mellől, közölte velük, hogy embereket fognak halászni. Ez alatt azt értette, hogy dolgozniuk kell. Az igazságot másoknak átadva kellett kivetniük a hálót a hajó másik oldalára. Így akarta tudtukra adni, hogy hit által kell dolgozniuk a lelkek megmentése érdekében. Az akár egyetlen emberért elvégzett munka vezette el oda őket, hogy az isteni gondviselésnek köszönhetően egész városokért dolgozhattak. Nem érezték, hogy egy nagy mű különálló szerkezetei, hanem mint egy nagy egésznek a részei szétválaszthatatlan egységben, mint embertársaikhoz és Istenhez kapcsolódó láncszemek. – *This Day With God*, 253. o.

Kis csoportokat alkotva tanulmányozzátok a Bibliát! Ezzel nem veszítené, hanem nyerni fogtok. A gyülekezetben jelen lesznek Isten angyalai is, és miközben az élet Kenyeréből táplálkoztok, lelki felüdülést és erőt nyertek – mondhatni, az élet fájának leveleivel lesztek táplálva. Csak így őrizhetitek meg őszinteségeteket. Krisztus iránti hűségetek biztosítja számotokra a legértékesebb jutalmat. Bárcsak minden lélek küzdene az örök életért, s megvallaná Krisztust szóban és lélekben. Igéje által arról biztosított, hogy a mennyei Atya előtt örömmel és teljes szívvel kész felismerni benneteket és engem is. Hát nem éri meg ezért küzdeni? Figyeljétek meg, hogy személyesen mit tehettek annak érdekében, hogy hűségesek maradjatok az elvekhez, és tiszták életetek minden szakaszában azért, hogy megláthassátok majd az Ő dicsőségét. – *This Day With God*, 11. o.

Krisztus kegyelmes jelenléte az Igéjében mindenkor a lélekhez szól, bemutatja Őt mint az élő víznek kútfejét, hogy felüdítse a szomjazó lelket. Kíválságunk, hogy élő, bennünk lakozó Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk plántált lelki erő forrása, hatása árad tova szavakban és tettekben, felüdítve mindenkit befolyásunk körében. Bennünk is fakasztja

a vágyat, a törekvést erőért és tisztaságért, szentségért és békességért, örömért, melybe nem vegyül ürm. Az Üdvözítő bennünk lakozásának ez az eredménye. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 390. o.

November 27., péntek – További tanulmányozásra
Isten csodálatos kegyelme, 201. o.